

dets Købstæder, om ikke alle, i saa Henseende stilles paa lige Fod med de Byer, der nu kan byde Kommuneskolebørnene fri Rejse i Sommerferien. Jeg ved vel, at det er et økonomisk Spørgsmaal, men jeg synes ikke, det er stort, og særlig bliver det ikke meget stort, hvis denne Fribefordring foreløbig udvidedes til at omfatte de Byer, som har 15,000 Indbyggere; nu er Grænsen, som bekendt, sat ved de Byer, der har 20,000 Indbyggere. Jeg anmoder, som sagt, den højtærede Minister om at tage denne Sag op til velvillig Behandling og søge gennemført den nødvendige lille Bevilling. Jeg tror at turde sige, at Finansudvalget vil stille sig velvilligt overfor denne Sag, og jeg haaber derfor, at den højtærede Minister vil tage imod den med al den Velvillie, som han tidligere har lovet at vise.

Jeg har ogsaa et andet Spørgsmaal til den højtærede Minister; det angaar Rigshospitalet. Der er allerede under Finanslovbehandlingen i Aar talt om forskellige Forhold ved dette Hospital, saaledes om Nødvendigheden eller Unødvendigheden af de Plejemødre, som er ansatte der. Jeg skal ikke blande mig i dette Spørgsmaal, men jeg ønsker at udtale, at jeg i Modsætning til det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) er noget tilbøjelig til at tro, at det Opsyn, som udføres af disse Plejemødre, er nødvendigt paa saa stort et Hospital som Rigshospitalet. Mit Indtryk af den Behandling, der bliver Patienterne paa Rigshospitalet til Del, er i øvrigt, at der baade fra Lægerne og Sygeplejerskernes Side gøres alt, hvad der med Rimelighed kan forlanges. Jeg har ligesom det ærede Medlem fra Helsingør selv været indlagt som Patient paa Hospitalet og har faaet et om end kun lille Indblik i Behandlingsmaaden, og jeg finder ingen Grund til at klage over den Behandling, der blev mig og de Patienter, der laa paa samme Afdeling, til Del fra Lægerne og Sygeplejerskernes Side. De var samvittighedsfulde, pligtfyldende og forekommende overfor alle de Patienter, de havde med at gøre; det tror jeg at kunne sige ikke alene for mit, men ogsaa for de øvrige paa samme Afdeling værende Patienters Vedkommende. Men da Forholdene paa Rigshospitalet nu er kommet paa Tale, finder jeg Anledning til at omtale et Forhold derude, som jeg mener bør rettes. Jeg tænker paa Hospitalets Røntgenafdeling. Afdelingen benyttes i meget høj Grad, idet Lægerne jo nu er gaaet over til at behandle en

Mængde Patienter paa Røntgenafdelingen, men man faar rigtignok Indtryk af, at der, da Hospitalet blev opført, ikke er tænkt paa Muligheden af, at der paa et moderne Hospital, hvad Rigshospitalet jo gerne skulde være, vilde blive Trang til en Røntgenafdeling; i alt Fald er Forholdene saa smaa og indskrænkede, at der med god Grund klages baade fra Lægerne og Patienternes Side. Ikke alene er der kun ringe Plads i selve det Lokale, hvor Røntgenbehandlingen foregaar, men for Patienterne er der ikke en Gang et Lokale at opholde sig i, medens de venter paa at komme ind til Behandling. De henvises til at opholde sig paa en Gang, og naar der ikke er mere Plads, henvises de til Ophold i Badeværelser og andre Rum, hvor der kan skaffes Plads. Det forekommer mig at være højst utiltalende at anbringe Patienter saaledes, og private Læger vilde aldrig finde paa at byde deres Patienter en Gang eller en Entré at opholde sig i, indtil de kunde komme under Behandling. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Minister vil søge indført en Reform paa dette Omraade, saaledes at Rigshospitalets Røntgenafdeling kan blive forbedret i ganske betydelig Grad. Der maa nok paa en eller anden Maade kunne findes Plads til bedre Lokaler og til Opholdsrum for Patienterne.

Hvad angaar Sygeplejerskerne har jeg allerede sagt, at de forekommer mig at være baade forekommende og pligtopfyldende overfor Patienterne, hvad jeg ogsaa mener de skal og bør være, men jeg synes ikke, at de fra Hospitalets Side behandles saa godt, som de burde behandles. Jeg mener nemlig, at der kræves for lang en Arbejdstid og bydes for ringe en Løn. De maa arbejde fra 6 Morgen til 7 $\frac{1}{2}$ Aften med en lille Frokostpause og en Times Tid til Middag. Bortset herfra maa de uafbrudt være i Aktivitet, og jeg tænker, at vi alle sammen kan være enige om, at det er et anstrengende og opslidende Arbejde at være Sygeplejerske. Lønnen er meget ringe; de skal have været Plejersker i adskillige Aar, inden de opnaar omkring 40 Kr. maanedlig, og det er efter mange Aars Arbejde en vel tarvelig Betaling at byde disse Kvinder. Der bør derfor fra Ministerens Side snarest søges gennemført en Forbedring af Sygeplejerskernes Lønforhold og en Indskrænkning af Arbejdstiden. Og gælder dette Sygeplejerskerne, gælder det i lige saa høj Grad Vaagekonerne. Ogsaa disse faar en ret tarvelig Betaling, kun 2 Kr. for en hel